Анна. Ето, тя бе свободна. Тя можеше да се посвети на светлото дело на класиците, тя можеше още да разполага със сърцето си и да го отдаде единствено на Христа.

Изведнъж крехката й чувствителност усети тежестта на нечий недоброжелателен взор върху си. Изви отново лице и срещна навъсените очи на свекърва си. Разбра, че я укоряват за слабото внимание, с което следеше четенето на гостите и се помъчи да догони пропуснатите места. Готфрид фон Щрасбург отново привличаше възхищението на събраните, а най-вече на старата ландграфиня – с ярката красота на образите, с блясъка на фразата, със живописността на думата.

Валети влизаха и излизаха, носеха подноси с бадемови сладки, кифли с кашкавал, филе от заяк, сос от портокали, сливи варени в розова вода. Наливаха в купите солена бира, рейнски вина, сиропи и бира подправена с канела и ябълки.

А словата на Валтер фон дер Фогелвайде, тъй красиви и тъй мъдри едновременно, се забиват в сърцето като остри стрели:

Ich saz ûf einem steine
und dahte bein mit beine
dar ûf saz ich den ellenbogen
ich hete in mine hant gesmogen
daz kinne und ein min wange.
Dô dâhte ich mir vil lange
wie man zer werlte solte leben:
deheinen rât kond ich gegeben
wie man drin dinge erwurbe
der keinem niht verdurbe
diu zwei sint êre und varnde guot,
daz dicke ein ander schaden tuot:
daz dritte ist gotes hulde,
der zweier überdulde
die wollte ich gerne in einen scherin
jâ leider des enmac niht sîn...